

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/01448-2/2020
Érkezett:	2020 OKT 27.
Példány:	1
Kezelőiroda:	2/

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

adós elleni

felszámoló által - vitatott tulajdoni igényem tárgyában

az Alkotmánybíróságról szóló 2011.évi CLI törvény 27.§.-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg:

A Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkhf.43.129/2019/2.számú végzésével helybenhagyott - Fővárosi Törvényszék 24.Fpkh.242/2018/27.számú végzésének - *alaptörvény-ellenességét* és az Abtv.43.§.ának megfelelően a hivatkozott, 2020.április 23.napján jogerőre emelkedett másodfokú határozatot az elsőfokú végzésre kiterjedően - *scmmisítse meg.*

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

Az elsőfokú bíróság a 27. sorszámú végzésében a vitatott hitelezői igényt elutasította. A határozat indokolásában a felek előadásai és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján a következő tényállást állapította meg:

1./ Az adós 2015. március 5. napja óta felszámolás alatt áll, a bíróság által kijelölt felszámoló a

A 2015. március 4-ei értéknappra vonatkozó, felszámolói egyenlegközlő szerint az igénybejelentő (tulajdonos) a felszámolás kezdő időpontjában diszkontkincstárjeggyel és

forint pénzeszközzel rendelkezett. A tulajdonos

követelést jelentett be a felszámolónak a létrejött értékpapír- és ügyfélszámla számla-szerződésre hivatkozva, majd a -én kelt levelében kérte, hogy a felszámoló a bejelentett igényt teljes egészében tulajdoni igényként ismerje el. Kifejtette, hogy az értékpapír ügyletek lebonyolítására -én megkötött megbízási keretszerződés alapján

forintot adott át az adósnak, az összeg nem árfolyamveszteség vagy negatív hozam miatt csökkent a felszámolás kezdő időpontjában feltalált mértékre, hanem az ügyfelek, - így az ő befektetett pénzeszközei is vélhetően bűncselekmények következtében tűntek el. (a büntetőeljárás az igénybejelentés időpontjában az adós gazdálkodó szervezet vezetőivel szemben még nem indult meg, ezért a tulajdonos a bűncselekmény elkövetését tényként nem állíthatta)

2./A felszámoló az igényt vitatott igényként 2016. augusztus 10-én az elsőfokú bírósághoz elbírálásra beterjesztett, hogy az adóssal kötött szerződés.

3./ Az igénybejelentő elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az adóssal kötött szerződés érvénytelen, illetve az létre sem jött, mivel azon, - és annak elválaszthatatlan részét képező mellékletein -, az általa

átvett - a bírósági eljárásban becsatolt eredeti - szerződés példányok szerint azokon az aláírása nem szerepel. Állította, hogy az adós az átadott pénzeszközzel saját javára kereskedett, ezért keletkezett neki csupán vesztesége és ezért állapította meg azt a felszámoló, hogy a befektetett pénzeszközének csupán töredéke adható ki részére. Kérte a szerződés érvénytelenségének a megállapítását és az eredeti állapot helyreállítását úgy, hogy a bíróság kötelezze a felszámolót [REDACTED] forint pénzeszköz kiadására. Másodlagosan ugyanezen összeg kártérítés jogcímén való megfizetésére is kérte az adós kötelezését.

4./A felszámoló az igényt változatlanul vitatta a bírósági eljárásban is. Hivatkozott arra, hogy az igénybejelentő az adósnál saját azonosítóval és jelszóval, internetes hozzáférést biztosító ügyfélkapuval rendelkezett, ügyfélszámláját, a tranzakciók teljesülését és aktuális eszközállományát bármikor ellenőrizhette. Az adós a felszámolást megelőzően folyamatosan feltöltötte az igénybejelentő ügyfélkapujára az aktuális számlakivonatokat, az igénybejelentő a felszámolást megelőzően soha nem élt reklamációval, aktuális számlaegyenlegét nem vitatta. Az adós nyilvántartásai kapcsán előadta, hogy az adós úgynevezett [REDACTED] nyilvántartó rendszere megfelelően tartalmazza az ügyfelek pénzeszközeire és pénzügyi eszközeire vonatkozó igényét, a felszámolás kezdetekor a 15.000 ügyfél tekintetében az "egyéni számlákon kimutatott vagyon egy-két kivétellel" helyes volt. Az igénybejelentő állítását cáfolva úgy nyilatkozott, hogy az igénybejelentő az adóssal a számla-szerződésen kívül további négy szerződést kötött, ezeknek mindkét fél által aláírt példányait csatolta és mellékelte az egyoldalú ügyfélnyilatkozatok igénybejelentő által aláírt példányait is.

5./Az elsőfokú bíróság a 2017. május 31-én kelt, 24.Fpkh.112/2016/10. számú végzésével a vitatott hitelezői igény tárgyában indult eljárást a Pp. 130. (1) bekezdés b) pontjában írtakra figyelemmel, a Pp. 157. S a) pontja alapján megszüntette.

6./ A Fővárosi Ítéltábla a 15.Fpkhf.44.391/2017/3. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot az eljárás folytatására és újabb határozat hozatalára utasította azzal, hogy az elsőfokú bíróságnak az igényt érdemben kell vizsgálnia és elbírálnia.

A megismételt eljárásban az igénybejelentő az igény összegét [REDACTED] forintban jelölte meg.

Továbbra is állította, hogy az adóssal kötött szerződések érvénytelenek, e körben a fentiekben már felhívott alaki okokra (aláírása hiányára) hivatkozott és az eredeti állapot helyreállítása címén tartott igényt a megjelölt összeg megfizetésére A szerződéseket – külön eljárásban - nem támadta meg bíróság előtt. Kártérítési igényét - a Ptk. 339. §, a 335.§ (4) bekezdését és a 360.§ (4) bekezdését megjelölve - arra alapította, hogy:

az adós a hozzájárulása nélkül, a pénzeszközei felhasználásával fiktív pénzügyi befektetéseket végzett, amelyekből a fenti összegű kára származott. Ezen tényeket a Karácsony Miklós nevű fiktív személy részére történő utalások igazolják, amely utalások megtörténtét, az adós a bírósági eljárásban előterjesztett ellenkérelmében maga adta elő. Ennek folytán az adósi előadás maga bizonyította azt a tényt, hogy a tulajdonos pénze nem negatív hozam miatt csökkent a felszámolás kezdő időpontjáig, hanem kifejezetten az adós bűncselekményt megvalósító magatartása miatt.

Ígényét a jogalap nélküli gazdagodás jogcímén is érvényesíteni kívánta. előadva azt, hogy az adós bűncselekmények elkövetése folytán, jogalap nélkül jutott az őt meg nem illető pénzügyi eszközökhöz pl.: bevétel, készpénz, részvény amellyel - más ügyfelek mellett - az ő rovására is gazdagodott. E körben a BH1999.308 számon közzétett eseti döntésre hivatkozott.

Indítványozta a szerződéskötésnél eljáró Márkush István függő ügynök tanúként történő meghallgatását is az általa előadott tények különösen a szerződéskötés körülményei, a szerződés érvénytelenségének vonatkozásában.

7./A felszámoló álláspontját változatlanul fenntartva a vitatott igény elutasítását kérte. Előadta, hogy a vagyonkiadás körében - amely tartalmazta a [REDACTED] diszkontkincstárjegy adóval csökkentett [REDACTED] lejáratú összegét [REDACTED] forint), valamint a felszámolás kezdetén kiadhatónak minősített számlaegyenlegét [REDACTED] forint) és az egyéb szerződés szerinti tranzakciós díjat – mindösszesen: [REDACTED] forintot utalt át az igénybejelentőnek, a Befektető-védelmi Alap pedig [REDACTED] forint kártalanítási összeget fizetett meg. Változatlanul elismerte, hogy az igénybejelentő [REDACTED] forint kezdeti befektetési összeget adott át az adósnak. Kiemelte, hogy az eljárás során az igénybejelentő maga csatolta a [REDACTED] évekre vonatkozó

kifizetői jövedelemigazolásokot, amelyeket az adós a tárgyévet követő év január 31-éig küldött meg részére. A jövedelemigazolások szerint a megjelölt időszakban az igénybejelentő összesen [REDACTED] forint értékű ügyletben megszerzett bevétel, [REDACTED] forint ügyletekhez kapcsolódó járulékos költség, [REDACTED] forint, értékpapír megszerzésére fordított összeg alapján [REDACTED] forint jövedelmet szerzett, a kezdeti befizetése tehát felemészződött. Hangsúlyozta, hogy a jövedelemigazolásokban szereplő adatokra az igénybejelentő kifogást, észrevételt a felszámolást megelőzően soha nem tett. Előadta azt is, hogy az igénybejelentő ügyfélszámlájának tartalma és az adós vezető tisztségviselői ellen folyamatban lévő büntetőeljárásban megismert tények között az összefüggés csupán annyi, hogy az ügyfélszámlán a felszámolás kezdetén kimutatott ügyfélvagyon csak részben adható ki, mert az összesített ügyféligeny és a rendelkezésre álló tényleges megbízói vagyon között eltérés, hiány mutatkozik. Az egyenlegközlőkben szereplő adatok valótlan tartalmára vonatkozó állítást érintően előadta, hogy azok és az adós nyilvántartásai hitelesek, a felszámolási eljárásban elvégzett vagyonfelmérés és az ügyfelekkel történt elszámolások is azon alapulnak. A [REDACTED] nevű ügyfél fiktív számlájának adatait csupán az igénybejelentő "téveszti össze" az adós egyéb hiteles nyilvántartásaival. Kifejtette, hogy a felszámoló nem amiatt nem ismeri el az [REDACTED] forint befektetett pénzeszköz megtérüléssel csökkentett összegében megjelölt igényt, mert az adósnál hiány van, hanem azért, mert az igénybejelentőnek a felszámolás kezdetét megelőző napon kimutatott ügyfélszámlájának az egyenlege ellenőrizhető módon tartalmazza befektetett összeg mellett, az igénybejelentő által megvalósított ügyletekből eredő veszteségek összegét is. Kiemelte, hogy a felszámoló a Bszt. 136. (1) bekezdésében foglaltaknak eleget tett, a felszámolás kezdő napját megelőző napon kimutatott egyenleg szerinti eszközökkel elszámolt.

A kárigényt érintően rámutatott, hogy a felek között létrejött szerződésekben az adós kifejezetten kizárta az ügyletkötésből eredő veszteségekért való felelősségét. Hangsúlyozta, hogy az adós a felek között létrejött szerződéseknek megfelelően teljesítette kötelezettségeit, az ügyletek elszámolásáról az igénybejelentőt értesítette, ezt igazolják a már hivatkozott jövedelemigazolások is.

A szerződések alaki okból fennálló érvénytelenségét a felek között létrejött és az adósnál fellelhető szerződések mindkét fél által aláírt példányaira hivatkozva cáfolni kívánta, hogy az okiratok másolati példányát csatolta. Vitatta, hogy az adós megbízás, illetve jóváhagyás nélkül kötött ügyleteket az igénybejelentő nevében, erre vonatkozóan csatolta a 2015. január 14-ei és 2015. január 20-ai hangfelvételek leiratát, amelyek szerint az adós a bizományosi keretszerződés 7. pontjában írtak szerint értesítette az igénybejelentőt opció felvételéről, devizapár eladásáról és visszavásárlásáról, nyereség realizálásáról, továbbá bejelentette, hogy a megbízások kapcsán az igénybejelentő kifogással nem élt. A jogalap nélküli gazdagodásra alapított igényt a felek között létrejött szerződésre figyelemmel tartotta alaptalannak.

8./Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban - a hitelezői igényt alaptalannak ítélte. Az elbírálás körében hivatkozott jogszabályi rendelkezések ismertetését követően elsősorban a szerződések érvénytelenségére alapított, eredeti állapot helyreállítása címén támasztott igény kapcsán rögzítette, hogy az igénybejelentő nem igazolta, hogy a szerződéseket sikeresen megtámadta a hatáskörrel rendelkező bíróság előtt. Megállapította, hogy az eredeti állapot helyreállítása körében a követelés felszámolási eljárásban történő érvényesítésének a Cstv. 38. (3) bekezdés szerinti feltétele nem áll fenn, mert a szerződés érvénytelenségének vizsgálata a Cstv. 3. (1) bekezdés c) pontjában és 38. (3) bekezdésében foglalt kógens rendelkezések alapján meghaladja a Cstv. 46. (6) bekezdése szerinti nemperes eljárás kereteit.

Az igény kártérítésként történő érvényesítését arra hivatkozva utasította el, hogy az igénybejelentő a bíróság felhívására sem igazolta azt az állítását, ami szerint befektetett pénzeszköze az adós felhatalmazás nélkül, önkényesen végzett pénzügyi tranzakciói, illetve bűncselekményt megvalósító magatartásának eredményeként csökkent. Az igénybejelentő ugyanis a bíróság felhívása ellenére sem jelölte meg konkrétan, hogy mely pénzügyi

tranzakciókat és milyen okból tart szerződésszegőnek, nem igazolta az adós jogellenes magatartásának mibenlétét, és azt sem, hogy azzal okozati összefüggésben érte őt kár. Ezen túlmenően megállapította, hogy az egyoldalú nyilatkozatok, számlaegyenlegek, a felszámolóval folytatott levélváltások sem alkalmasak az adós helytállási kötelezettségének a megállapítására, az igénybejelentő pedig az eljárás során más bizonyítékot nem bocsátott a bíróság rendelkezésére. Kitért arra is, hogy az igénybejelentő állításának ellentmond a felszámoló által csatolt két tranzakciót érintő hangfelvétel leírata is.

Mindezekből következően megállapította, hogy az igénybejelentő pénzeszköze a felek között létrejött szerződéses jogviszony időtartama alatt az igénybejelentő megbízásai alapján végrehajtott tranzakciók következtében csökkent, és e megállapításra figyelemmel nem vizsgálta a bűncselekményre mint károkozó magatartásra történő hivatkozás megalapozottságát.

Megállapította továbbá, hogy az igénybejelentő az adóssal kötött szerződés alapján összesen [REDACTED] forint induló pénzeszközt bocsátott befektetési céllal az adós rendelkezésére, amely a jogviszony fennállása alatt az adósnak adott és nem kifogásolt megbízásai alapján, a nyereség és veszteség elszámolásával módosult a felszámolás kezdő időpontjára nézve [REDACTED] darab [REDACTED] diszkontkincstárjegyre és [REDACTED] forint pénzeszközre. A vagyonszámolás [REDACTED] a szerinti arányszámok alapján a [REDACTED] darab diszkontkincstárjegyből [REDACTED] darab volt meglévő, [REDACTED] darab [REDACTED] forint értékű hiányzott. A [REDACTED] forint pénzeszközből pedig [REDACTED] forint volt kiadható, [REDACTED] forint hiányzott. A meglévő pénz- és pénzügyi eszközökből a felszámoló az átutalási díjak levonását követően [REDACTED] forintot, a hiányzó ügyféleszközök tekintetében pedig a Befektetővédelmi Alap a kártalanítás eljárás során [REDACTED] forintot fizetett meg az igénybejelentőnek. Rögzítette, hogy a vagyonszámolást módjával, módszerével, megalapozottságával kapcsolatban az igénybejelentőnek mindeddig kételye nem merült fel, a felszámoló tényelődadását elfogadta, az abban szereplő adatokat bizonyítottan találta.

Az adóssal szemben jogalap nélküli gazdagodás címén támasztott igényt érintően kifejtette: a tulajdonost terhelte annak bizonyítása, hogy az adóssal szembeni igényét jogalap nélküli gazdagodás jogcímen kívül más jogcímen nem érvényesítheti, valamint az ilyen módon kimutatható vagyoni előnnyel az adós a rovására gazdagodott. A rendelkezésére álló iratok alapján tényként állapította meg, hogy az adós és az igénybejelentő között [REDACTED] és [REDACTED] számon Keretmegbízási szerződés külföldön kibocsátott értékpapír és pénzügyi eszköz, valamint opció vásárlására és eladására, [REDACTED] számon Bizományosi keretszerződés tőzsdei szabványosított határidős és tőzsdei opciós ügyletekre, [REDACTED] számon Megbízási keretszerződés értékpapír-ügyletek lebonyolítására, [REDACTED] számon Bizományosi keretszerződés határidős deviza ügyletekre, valamint külföldi részvény, áru- és tőzsdeindexből származtatott árfolyam-különbözeti ügyletekre, illetve határidős áru ügyletekre vonatkozó szerződések jöttek létre. A szerződésekre figyelemmel pedig a Ptk. 361. (1) bekezdése alapján a jogalap nélküli gazdagodás mint szubszidiárius tényállás nem alkalmazható, mert annak szabályai mindaddig nem alkalmazhatók, amíg a követelésnek más jogcíme lehet.

Az igénybejelentőnek a tanúk meghallgatására tett bizonyítási indítványát azért mellőzte, mert szükségtelennek ítélte.

9./A határozattal szemben az igénybejelentő nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság végzésének a megváltoztatását kérte úgy, hogy az Ítéletábrla kötelezze az adóst a tulajdoni igény címén érvényesített [REDACTED] forint kifizetésére. Másodlagosan az elsőfokú bíróság végzésének a hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a felajánlott bizonyítási indítványt indokolatlanul mellőzte, kizárólag az adós bizonyítékainak a „számbavétele mellett” hozta meg határozatát, amely „kirívóan okszerűtlen”, továbbá az elsőfokú bíróság „az eljárási szabályokat lényegesen megsértette.”

Előadta, hogy az eljárásban érintett ügyleteket [REDACTED] brókerrel kötötte

Kecskeméten, az ügyletkötés helye és a szerződéskötési jogosultság tisztázása érdekében mindenképpen szükséges lett volna nevezett személy tanúként történő meghallgatása, a Tpt. szerint ugyanis bármely számlaszerződés csak írásban jöhet létre és olyan módon, ahogyan arról a 85. §-a rendelkezik. A függő ügynök jogosultságát a befektetők érdekében a Bszt. szigorú feltételekhez, egyebekben az MNB által vezetett névjegyzékben való feltüntetéshez köti (Bszt. 111.§). A téves tájékoztatással megkötött ügyletekért való helytállási kötelezettség miatt nevezett személy meghallgatása nem lett volna mellőzhető, és az sem, hogy a bíróság kötelezze az adóst a nevében és érdekében függő ügynökként eljárásra jogosult személyek jegyzékének a bemutatására. Véleménye szerint az erre vonatkozó indítványait az elsőfokú bíróság indokolatlanul mellőzte. Továbbá az elsőfokú bíróság nem hívta fel a felszámolót az általa eredeti példányban csatolt szerződések adósnál meglévő eredeti példányainak csatolására és arra sem biztosított lehetőséget, hogy azokat a felszámolónál megtekintse, - így egyoldalú bizonyítékokra alapítottnak mondta ki az elsőfokú bíróság, hogy a számlaszerződés, valamint az ahhoz kapcsolódó szerződések létrejöttek. Állította, hogy a függő ügynöki jogosultság igazolása nélkül, - a szerződés aláírására vonatkozó jogosultság igazolása hiányában - a szerződés semmis, az ilyen szerződés megtámadására pedig nincs szükség. Kifejtette, hogy a „tulajdonosi érvelés az eredeti bizonyítékok mellett a számlaszerződés semmisségére, és a hozzá tapadó szerződések tekintetében nem létező szerződésekre alapított kártérítési illetve jogalap nélküli gazdagodásiránti igény volt.”

Véleménye szerint a jogvita alapját - még érvényes szerződések mellett is - az képezi, hogy az adós a nem vitatottan átadott pénzüsszeggel jó gazda gondosságával járt-e el vagy sem. Állította, hogy a felszámolás kezdő időpontját követően a tulajdonos nem képes (lehetetlen bizonyítási teher) olyan kimutatást készíteni, amely tartalmazza, hogy melyik ügylet megkötésével áll okozati összefüggésben a kár. E körben a BH1999.570 és a BH2002.369 számon közzétett eseti döntésekre hivatkozott.

A Fővárosi Törvényszék előtt „1.Bf.55/2019. ügyszámon indult büntetőeljárásban 2018. október 19. napján kihirdetett I. fokú ítéletre” hivatkozva állította, hogy az adós vezetői az ügyfelek pénzéből megbízás nélküli tőzsdei ügyleteket bonyolítottak, offshore cégeknek utaltak. Az informatikai háttérrel kapcsolatban pedig a büntető ítélet indokolása kiemelte, hogy „az adatbázisba bele lehetett felülről nyúlni, naplózás nem volt, így nem lehetett látni milyen módosítás történt az adatokban.” Erre figyelemmel iratellenesnek találta az elsőfokú végzés azon megállapítását, amely szerint nem bűncselekmények, hanem a tulajdonos által adott megbízások eredményezték az adós tulajdonában álló pénzeszközök hiányát.

Véleménye szerint az elsőfokú eljárásban csatolt, általa ismeretlen személlyel folytatott hangfelvétel csak abban az esetben bírhat jelentőséggel, ha az adós valamennyi hangfelvétel leiratát a rendelkezésre bocsátja, (egyébként egy „bizonyíték” csatolása az adós által említett” több száz”, a tulajdonos javára bonyolított ügylettel szemben semmilyen jelentőséggel nem bírhat). Továbbra is kérte ezért a függő ügynök, [REDACTED] mellett [REDACTED] bróker meghallgatását is abban a kérdésben, hogy hány esetben fordult elő, hogy a bróker az ügyfél felhatalmazása nélkül kötött ügyletet. Emellett kérte a [REDACTED] részére [REDACTED] átadott levél bizonyítékkénti értékelését is, amelyben rajta kívül még két kecskeméti károsult ügyfél kérte az adóst írásban a szabályszerű vagyonkezelésre, tiltakozásukat kifejezve amiatt, hogy az ügyfélkapu nem követhető, és az ügyfelek az elért nyereséghez az azonnali, engedély nélküli, ismételt befektetés miatt nem tudnak hozzáférni.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a jogalap nélküli gazdagodás címén érvényesített igényét nem bírálta el, illetve az elutasítás indokait nem ismertette. Hangsúlyozta, az igény nem vagylagos, hanem eshetőleges keresethalmazatban terjesztette elő, az elsőfokú bíróság viszont erre figyelemmel nem adta meg kellően az elutasítás indokát. Azt állította, hogy az elsőfokú bíróság nem tett különbséget a vitatott hitelezői igény és a vitatott tulajdoni igény között, pedig hogy a Bszt. 136. S-a a vitatott tulajdoni igény elutasításánál a vitatott hitelezői igény elbírálására vonatkozó szabályok szerinti eljárást írja elő, de ez nem jelenti a két igény egyenlőségét. „Alaptörvényünk a kötelmi jellegű hitelezői igénnyel

szemben az abszolút szerkezetű tulajdonjog feltétlen védelmének a talaján áll,” ezért hivatkozott az eljárás kezdetétől az Alaptörvény XII. cikkére, valamint az Alkotmánybíróság 12/2015. (XI. 29.) határozata 70-110. pontjaira. Kifejtette, hogy a tulajdon nem képezi a felszámolási vagyon részét, éppen ezért köteles a felszámoló a befektető igazolt pénzösszegét a felszámolás további menetétől függetlenül kiadni a befektetőnek (Bsz. 136. S), illetve, amennyiben a kiadással nem ért egyet, azt elbírálásra soron kívül beterjeszteni a bíróságnak. Kitért arra is, hogy a Bsz. alapján a befektetési vállalkozás teljes felelősséggel tartozik az általa igénybe vett függő ügynök tevékenységéért, az általa e tevékenységgel okozott károkért a Bsz. 115§ (4) bekezdése alapján teljes felelősséggel tartozik. Az így megtérített követelést a Cs. 57. § (1) bekezdésének f) és g) pontja alapján nem privilegizált követelésként kell nyilvántartásba vennie E körben hivatkozott a Kúria Fpkhf.43.886/2016/9. számú eseti döntésben foglaltakra is.

10./A felszámoló a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szerződések érvénytelenségére történő hivatkozás körében helyesen érvelt. A kártérítési igényt érintően kiemelte, hogy a károkozó magatartás (jó gazda gondosságának a hiánya) és az ennek folytán bekövetkezett kár közötti ok-okozati összefüggés nem mutatható ki. Megismételte, hogy a veszteséget olyan nagy számú, kockázatos ügylet okozta, amelynek teljesítésére egyrészt az igénybejelentő megbízásából került sor, és ez az ilyen jellegű ügyleteknél természetes, másrészt az igénybejelentő által vállalt kockázat volt a veszteségként jelentkező eredmény.

A jogalap nélküli gazdagodás címén előterjesztett igény vonatkozásában kiemelte, hogy az igénybejelentő semmivel nem bizonyította, hogy az adós az ó rovására jogalap nélkül gazdagodott volna. E két jogcím azonban nem alapozza meg a tulajdoni igényt, kizárólag hitelezői igény alapjául szolgál.

11./Az Ítélet tábla a 15.Fpkhf.43.129/2020/2.számú végzésében – a fellebbezés alaptalanságára hivatkozással – azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból, valamint a hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből kiindulva helyesen utasította el - a felszámoló által vitatott igényt - hitelezői igényként. Az ítélet tábla a fellebbezés tükrében - a döntés jogi indokaival túlnyomórészt - a szerződés érvénytelensége kapcsán kifejtettek kivételével- egyetértett

Az ítélet tábla utalt arra, hogy, az igénybejelentő a felszámolónak írt bejelentésében, és a bírósági eljárásban is tulajdoni igényként jelölte meg a 4.285.221 forint összegű igényét.

A Bsz. hivatkozott rendelkezései [136. S (1) bekezdés] alapján tulajdoni igényt kizárólag meglévő pénzeszközök, illetve pénzügyi eszközök vonatkozásában lehet érvényesíteni, az igénybejelentő ügyfélszámláján azonban a felszámolás kezdetén

a részére kiadott pénzeszközön és pénzügyi eszközön kívül - egyéb eszköz nem volt fellelhető. Erre figyelemmel a 4.285.221 forint összegben megjelölt igényt kizárólag a Cstv. 38. (3)

bekezdése alapján, hitelezői igényként érvényesíthette, ezért az elsőfokú bíróság helyesen bírálta el a felszámoló által vitatott igényt hitelezői és nem tulajdoni igényként. Az ítélet tábla továbbá kiemelte, hogy az igénybejelentő által megjelölt jogcíme (a szerződés érvénytelenségének következményeként az eredeti állapot helyreállítása címén megjelölt igény, kártérítés' jogalap nélküli gazdagodás címén érvényesített igény) is kötelmi igény.

A szerződés semmisségére történt hivatkozást érintően az ítélet tábla azt hangsúlyozta, hogy: önmagában az a tény nem eredményezi a szerződés semmisségét, hogy az igénybejelentő saját(eredeti példányban csatolt) szerződésének a példányán nem szerepel az aláírása, mivel a felszámoló az eljárás során csatolta a mindkét fél által aláírt szerződések másolatát(!), s mivel azok az igénybejelentő által eredeti (!) példányban mellékeltek szerződésekkel egyébként megegyeznek, az ítélet tábla álláspontja szerint indokolatlan a felszámolónál meglévő eredeti (!) példányok rendelkezésre bocsátása.

A szerződéskötésnél függő ügynökként eljáró ██████████ tanúként történő meghallgatását az ítélet tábla is szükségtelenné ítélte, figyelemmel arra, hogy kártérítési felelősségét az adós nem az igénybejelentő által e körben megjelölt jogszabályi rendelkezésre (Bsz. 111. S) hivatkozva zárta ki. Másrészt” az igénybejelentő maga sem állította, hogy nevezett személy a

szereződés megkötésekor nem volt függő ügynökként nyilvántartva”.(!) E körben a fellebbezésben előadott, esetleges téves tájékoztatással megkötött ügyletekre történő hivatkozásnak” azért nincs jelentősége,(!) mert az igénybejelentő kárigényét nem a függő ügynök útján az adóssal megkötött szereződésekre, hanem az egyes tranzakciók szabálytalan (nem szereződesszerű) bonyolítására alapította.

A fentiek alapján az volt az ítéletábla álláspontja ,hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek között az eljárásban érintett szereződések létrejöttek. A Szereződések érvényesek, ezért az igénybejelentőnek az adóssal kötött szereződések semmisségére, az eredeti állapot helyreállítására alapított követelése alaptalan, továbbá nem tévedett abban a kérdésben sem az elsőfokú bíróság, hogy a jogalap nélküli gazdagodás címén támasztott igényei ugyanebből az okból alaptalanok.

A kártérítés címén megjelölt követelést illetően az ítéletábla azt emelte ki, hogy az „igénybejelentő a kárigény jogalapjaként a Ptk. 339. S-át jelölte meg, károkozó magatartásként az adós szereződesszegő eljárását (megbízás nélkül bonyolított tranzakciók), valamint az adós volt képviselői által elkövetett bűncselekményeket jelölte meg. Egyetértett az ítéletábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy az igénybejelentő - egy tranzakció kivételével - nem jelölte meg konkrétan, hogy mely pénzügyi tranzakciókat és milyen okból tart szereződesszegőnek, nem igazolta az adós konkrét jogellenes magatartásának mibenlétét, és azt sem, hogy azzal okozati összefüggésben érte őt kár. Az elsőfokú eljárásban szereződesszegő magatartást kizárólag egy konkrét ügyletet, a [REDACTED] napján [REDACTED] es összegben”, [REDACTED] [REDACTED] ai eladási határidővel, megbízása nélkül megkötött euro-svájci frank opciót érintően jelölte meg. A felszámoló azonban az elsőfokú eljárásban az ezen a napon rögzített hangfelvétel leiratával igazolta, hogy az adós az ügyletet az igénybejelentő telefonon adott megbízása (jóváhagyása) alapján bonyolította le, a telefonon adott megbízás megtörténtét az igénybejelentő sem cáfolta, csupán azt állította, hogy a megbízás felvételében közreműködő személy [REDACTED] nevére és a beszélgetés megtörtétere nem emlékszik, az eljárás során a hangfelvétel meghallgatását nem indítványozta. A fellebbezésben hivatkozott, az adóssnak [REDACTED] ban írt levél tartalma sem alkalmas annak kétségtelen bizonyítására, hogy az adós szabálytalanul, megbízások nélkül bonyolította az egyes tranzakciókat, ugyanis az igénybejelentő e levélben sem jelölte meg pontosan azokat az ügyleteket, amelyeket az adós nem a szereződésben írtaknak megfelelően, megbízás nélkül kötött meg.

Az adós volt ügyvezetőivel szemben folyamatban lévő büntetőeljárásban született nem jogerős, elsőfokú ítélet indokolásából kiragadott megállapítások önmagukban nem elégségesek annak igazolására, hogy az igénybejelentő számlájáról a pénzeszköz bűncselekmény következtében tűnt el, e tárgyban az igénybejelentő egyéb körülményre nem hivatkozott, bizonyítékot nem csatolt.”

A jogerős ítélet – több ponton alaptörvényellenes az alábbiak szerint:

Az Alaptörvény B.) cikk (1).bek rögzíti „Magyarország független, demokratikus jogállam”

Az Alaptörvény XXVIII.cikk (1).bek. deklarálja, hogy „mindekinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított független és pártatlan bíróság *tisztességes* és nyilvános tárgyláson ,ésszerű határidőn belül bírálja el.

Az Alaptörvény Bíróságokra vonatkozó fejezetének 28.cikke kimondja azt, hogy a „bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A Fővárosi Ítéltábla jogerős döntése ellentétben áll a fent hivatkozott Alaptörvénybeni rendelkezésekkel és elvekkel, s ezzel a tisztességes eljáráshoz való alapvető jogom sérült.

A történeti tényállás a fent leírtak szerint rögzíti, hogy az adós vezetőinek bűnösségét büntető eljárásban a bíróság jogerősen megállapította.

Az adós felszámolója maga nyilatkozta a büntető eljárásban bizonyított tények szerint azt, hogy az adós vezetői 15.000. ügyfél pénzével sajátként rendelkezve – fiktív személy ██████████ részére teljesítettek utalásokat, illetve offshore számlákra utálták az ügyfelek pénzét.

Ezen tények mellett semmilyen jelentőséggel nem bír az, hogy a felszámolás kezdőidőpontjában mi volt az adósi számlán fellelhető összeg, mivel az nyilvánvalóan csak az lehet, ami a bűncselekmények tárgyaként a felszámolás kezdő időpontjáig az adós vezetői által nem került eltulajdonításra.

Ennek tükrében azon bizonyítási teher miszerint a tulajdonosnak kellene azt bizonyítani, hogy az általa átadott összeget az adós vezetői mikor használták fel a bűncselekmény elkövetésére teljeséggel lehetetlen, senki által nem teljesíthető feltétel, a józan ész szabályaival sem egyeztethető össze.

Hangsúlyozandó az is, hogy én, mint tulajdonos elvileg egy a Befektető Védelmi Alap (később Magyar Nemzeti Bank) által felügyelt Befektető Társasággal kötöttem szerződést, a helyettem és nevemben kötött ügyletekért valamennyi esetben jutalékot fizettem, így az, hogy részemre az adós a jó gazda gondosságával eljárva kössön szerződésket a minimálisan elvárható követelmény volt az adóstól és nem járt annak kötelezettséggel részemről, hogy adós helyettem és nevemben megkötött – adós szerint több száz ügyletet - folyamatosan én ellenőrizzem. A közöttünk létre hozni kívánt szerződés bizalmi elven alapuló, ellenérték fejében megkötött megbízási szerződés volt (amennyiben egyáltalán érvényesen létrejött), amiből az is következik, hogy az adósnak az ügyfél érdekeinek elsődlegességével kellett az ügyleteket megkötni, illetve az ügyfél pénze (tulajdona) bűncselekmények elkövetésére nem használható fel.

A Pp 4.§.(2).bekezdése egyértelműen kimondja, hogy „ha jogerősen elbírált bűncselekmény polgári jogi következménye felől polgári perben kell határozni, a bíróság határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt”

Jelen esetben az adós vezetői bűnösségét a bíróság – időközben – jogerősen megállapította, így a kártérítési igényem a büntető bíróság által megállapított tényállás alapján, minden további terhemre írt bizonyítási kötelezettség nélkül megállapítható lett volna, mint, ahogy az is, hogy az adós gazdálkodó szervezet jogalap nélkül gazdagodott a bűncselekmények elkövetése folytán hozzá befolyt összeggel.

Ezért minden olyan érvelés a jogerős határozatban, amely a büntető ítélet szakvéleményeken alapuló megállapításaival szembe megy a józan ész szabályaival, ekként az Alaptörvény fenti rendelkezéseivel ellentétes, kirívóan alaptörvényellenes. a tisztességes eljárás alapvető szabályainak figyelmen kívül hagyását jelenti.

Az Alkotmánybíróság a 3027/2018 (II.6.)számú határozatában kimondta, hogy a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, az eljárás egészének minőségére vonatkozik

A tisztességes eljárás követelménye magában foglalja az Alaptörvényben nem nevesített, bírósághoz fordulás valamennyi feltételét is (ABH 1998.91).

Amennyiben a bíróság – a felek egyenlősége elvének figyelmen kívül hagyásával – valamely felet a polgári perben olyan bizonyíték(ok) csatolására kötelezi, amelynek teljesítése objektíve lehetetlen, nyilvánvalóan sérül a tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányos alapelv.

Jelen eljárást megalapozó felszámolási eljárásban nagy tömegű – az adós működése idején keletkező, megbízásokat tanúsító irat átvizsgálásának kellett volna megtörténnie. Az adós a

befektetők „érdekében” naponta – egyes befektetőre is vetítve – több száz ügyletet kötött .Ehhez képest azt kimutatni ,hogy mely ügylet megkötésével és mekkora kárt okozott a tulajdonosnak az adós – három év távlatában – lehetetlen.

A befektetések természetével ellentétes az a bírói logika, hogy a veszteség keletkezését a tulajdonos részéről a meglévő eszközeinek kivétele kellett volna hogy azonnal kövesse .A befektetői piacon a nyereségek és veszteségek láncolata adja meg azt a folyamatot, amely a felelős bizományosi szerződés alapján a befektetőnél hozamot generál. A befektetési ajánlott időtávok ezért is általában öt éves tartamok. Az egyes pénzügyi intézeteknél és intézményeknél a perbe vitt időszak befektetési indexei (lsd pl. ████████ t) nyereséget mutattak, ennek folytán bármely tulajdonos kellő alappal bízhatott abban, hogy veszteségei a hosszabb távú befektetési időszak alatt kiegyenlítődnek, befektetéseit pozitív hozamot eredményeznek.

Ezen ténynél különös súllyal esik latba az ,hogy az adós vezetőinek bűncselekményt megvalósító magatartása miatt a tulajdonosi megbízások formálisak voltak, az adós vezetői a tulajdonosok pénzével saját javukra gazdálkodtak.

Az egyes speciális jogterület (befektetési piac) elveinek ismeret- hiánya, a bíróság elé vitt tények általános szabályok (kártérítés) szerinti elbírálása súlyos logikai tévedéshez vezet, vezethet egy- egy tényállás szükséges elemeinek megítélésénél, -mint jelen esetben is – ennek folytán a meghozott jogerős határozat ellentétben áll a tisztességes eljárás alapvető követelményeivel.

A Pp 121.§ e pontja rögzíti a keresetkez köötöttség elvét, amely a Cstv 6.§.-a szerint szintén irányadó a felszámolási eljárásban.

Igényemet már a bírósági eljárást megelőző, felszámolóhoz intézett első beadványomban is tulajdoni igényként jelöltem meg. A bíróság előtt mindvégig hangsúlyoztam, hogy igényem a Bszt 136:§-ára alapított tulajdoni igény. Ennek folytán a Pp.121.§.-ában foglaltakat figyelmen kívül hagyva okszerűtlenül és indokolatlanul minősítette a Bíróság igényemet elsődlegesen kártérítési igénynek és bírálta el a kártérítés szabályai szerint),kiemelve azt, hogy „a kártérítési tényállás egy szükséges eleme hiányzik, az adósi magatartás jogellenessége nem nyert bizonyítást.”

Világosan utaltam a Bszt 136.§.-ára alapított igényem megfogalmazásánál arra, hogy az igény benyújtásakor az adósi ügyvezetők bűnösségét még nem állapította meg a bíróság -noha az eltelt időben a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.55/2019.számú jogerős ítéletével már arra is sor került – így bűncselekménnyel okozati összefüggésben megállapítható kártérítési igényt nem terjeszthettem elő az igényem benyújtásakor ,hiszen akkor még a büntető eljárás meg sem indult. Ennek ellenére a Bíróság minden indok nélkül a jogvita elbírálásánál eltért a keresetbeni – igénybejelentés szerinti – jogcím vizsgálatától.

Az Alaptörvény XIII.cikke alkotmányos jogként deklarálja a tulajdonjog sérthetlenségét.

A Bszt 136.§.-a az Alaptörvénnyel összhangban rendelkezik a tulajdoni igények felszámolási eljárásban való érvényesíthetőségéről ,illetve tesz különbséget a vitatott hitelezői és vitatott tulajdoni igény között.

Azzal, hogy a Bíróság a hivatkozott ítélet szerint csak a felszámolás kezdőidőpontjában az ügyfelszámlán meglévő vagyont tekintette a tulajdonomnak a józan ész szabályaival szemben teret engedett annak, hogy Magyarországon bárki ,akár bűncselekmény útján is -mint jelen esetben – megfosztható a tulajdonosától. Az elemi logika szabályaival is szemben álló annak megengedése, hogy a bizományos a rábízott vagyonnal a tulajdonossal való tényleges elszámolási kötelezettség nélkül saját javára gazdálkodjon .Az Alkotmánybíróság számos eseti döntésében már kifejtette, hogy senki nem fosztható meg a jogos tulajdonától. Jelen esetben következetesen hivatkoztam arra, hogy az ügyfelszámla nem mutatott valós képet az adós pénzügyi helyzetéről, a tulajdonosi befektetések nem voltak tényszerűen nyilvántartva. Ezen álláspontomat a jogerős büntető bírósági

Ítélet utólag mindenben igazolta .Mindezek ellenére és mindezeket figyelmen kívül hagyva a jelen ügyben megsemmisíteni kért bírósági végzés okszerűtlenül, a józan ész szabályaival ellentétes amikor az ügyfélszámlámon a felszámolás kezdőidőpontjában -igazoltan a vagyon elleni bűncselekmények elkövetését követő időpontban – fellelhető vagyont tekinti tulajdonomnak. Ebből eredően a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenességgel került sor a jogerős bírósági döntés meghozatalára.

Hivatkozom arra is, hogy a szerződés érvénytelenségére illetve létre nem jöttére vonatkozó igényemet az Ítélet tábla ténylegesen el sem bírálta, mert kizárólag az adós által becsatolt szerződések alapján jutott arra a következtetésre, hogy a szerződés (szerződések) érvényesen létrejöttek.

A Pp 221.§-a egyértelműen rögzíti a bírósági ítéletek indokolási kötelezettségét.

Jelen jogerős döntés nem adja annak ésszerű indokát, hogy másolati szerződés példányokat milyen logikai érvelés mentén helyez az eredetben becsatolt szerződések elé a bíróság.

Erre figyelemmel sérült a tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos jogom .

Mindezekre figyelemmel azt kérem ,hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság az Abtv 56.§ (2). bek. alapján állapítsa meg, hogy jelen alkotmányjogi panaszom megfelel a befogadhatósági feltételeknek ,mivel az ügyben az Abtv 27.§.-a szerinti érintettségem megállapítható ,az ügyben félként vettem részt, a szükséges jogorvoslatot kimerítettem, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény szerinti rendelkezések megsértésére hivatkoztam, alkotmányjogi panaszomat megindokoltam.

Alkotmányjogi panaszom befogadását követően kérem ,hogy a

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A Fővárosi Ítélet tábla 15 Fpkhf.43.129/2020/2.számú végzésével jogerőre emelkedett Fővárosi Törvényszék 24.Fpkh 242/2018/27.számú végzését semmisítse meg a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenessége miatt.

Nyilatkozom arról , hogy személyes adataim közzétételéhez nem járulok hozzá.

Mellékletben csatolom a hivatkozott végzéseket.

 2020.augusztus 06.

